

vagyok
ra irni.
Pfeffer
követeli,
hely. —
velem
olatban,
Kedves
ett. —
(baczil-
ó-hibáé.
tudom.
ő olvasó
tapasz-
a szá-
t köszö-
annak a
mtuk. —
nyeidben
italálha-
is soroz-
églátszik
ténétké-
már az
gazdag,
egymás-
idegenül.
Markó
mi ilyen
myt nem
forratlan.
nolog az.
ány éves
már nem
aendler
átok el-
ik, egyik
ni, mert
a megfej-
ndenek a
ósits. —
id annál
ól irtad.
Vilmos.
ok gond-
örü Sváb-
y fázva-
atnak. —
lés utját
nyilik egy
l is meg-
mban.

s színnyo-
tési tábla
olyamából
thenaeum
tek-tere 3.

naeum-épület.
en.

OZSONNA HÁRMASBAN. (Lásd a 382. lapon.)

Előfizetési felhívás

a

„K I S L A P“

1894-diki második félelvi folyamára.

A „KIS LAP“ XLVII. kötetére.

z évnegyednek s vele a „KIS LAP“ most folyó kötetének végéhez közeledvén, kérjük a „KIS LAP“ t. előfizetőit, hogy az új évnegyeddal következő új folyamra, a „KIS LAP“nak immár **negyvenhetedik** kötetére, megrendelésüket mielőbb beküldeni sziveskedjenek.

A szerkesztőség és a kiadó-társaság vállvetett iparkodással készítettek elő az új kötet tartalmát, mely méltó lesz az előző kötetekhez. Gondoskodva van, hogy minden szám **érdekes, változatos** és amily **mulattató**, épp oly **tanulságos olvasmányt** nyújtson Forgó bácsi kis hívei nagy seregének. Az elbeszélések sorát egy vonzó rajz kezdi meg magyarhoni történelmünk egyik legfényesebb alakjáról

„Mátyás király ifjusága“

ezimmel, melyet jeles tollu ifjusági írónk, **Donászy Ferencz**, alapos tanulmányok nyomán írt meg a „KIS LAP“ részére, számos lebilineselő jelenetben adva elő a későbbi dicső király gyermekéveit, nevelkedését, élményeit. Az érdekes műhöz **Goró** rajzolt szép képeket. Továbbá számtalan kis olvasónak újra meg újra kifejezett kívánságára, ismét lesz egy hosszabb elbeszélés az annak idején oly nagy tetszést aratott „**Sastoll**“ szerzőjétől

„Rókaszem, a vörösbőrű“

ezimmel, szintén több képpel. Minden szám közölni fog jövőre is kisebb **beszélyeket, meséket** s a megjelenésre várók közül megemlítjük a következőket: „**A jószívű óriás kalandjai**“, „**A jól megőrzött bankó**“, „**A kigyó-királynő**“ stb. Ezek épp úgy, mint a minden számban közölt **költevények**, ugyszintén a kisebb beszélyké, cikkekcské, **művészi rajzok** kíséretében fognak megjelenni.

Közlünk időnként eljátszásra alkalmas **szindarabot**, ugy szintén minden számban **rejtvényt**, melynek megfejtői közt minden héten **értékes könyv** kerül, mint jutalomnyeremény kisorsolásra. Folytatni fogjuk a „**Büvészet**“ rovatot, mely sok ügyességre tanítja meg a kis olvasót: nyitva lesz folyvást a „**Jó Szív**“ rovata, melynek révén a „KIS LAP“ olvasói már oly jelentékeny összeget adtak össze jótékony és hazafias czélokra.

Minden második számhoz ezentul is **színes műmelléklet** jár s gondoskodunk róla, hogy a kis olvasóinknál oly nagy tetszéssel találkozott **kifesteni való minta-lapok** is növeljék a változatosságot.

Az új kötet elejére fog esni a „KIS LAP“nak **nagy pályázata**, kiválóan értékes jutalmakkal leányok és fiúk részére. A pályázat határ-ideje ugy esik, hogy a most belépő **új előfizetők is részt vehetnek a nemes versenyben.**

A szoros, benső kapcsolatot, mely Forgó bácsi és kis hívei közt oly hosszú idő óta áll fenn, jövőre is ápolni fogja „**Forgó bácsi postája**“, mely minden kérdésre felvilágosítással szolgál a kis olvasóknak.

Minden kis hívet szívből köszönti

Forgó bácsi.

Kérjük a „KIS LAP“ t. előfizetőit megrendelésük mielőbbi beküldésére, hogy a lap pontos szétküldése fönn ne akadjon.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 frt
Egész évre	4 frt

Az előfizetési pénzek legezelszerűben posta-utalvánnyal, a „KIS LAP“ kiadó-hivatalához, Budapest, IV. Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „Kis-Lap“ kiadó hivatala.

A JELES VENDÉG.

— Vigjáték egy felvonásban. —

(Vége.)

Ötödik jelenet.

Voltak, Gyuricza nélkül.

Zoltán (habozva és kételkedve.) De Aladár, én igazán nem értem...

Aladár (büszkén.) Ugyan mit? Amit ez a ficzkó fecsegett, az csupa szemem-szedett hazugság. Talán nem hiszed, hogy hazudott?

Zoltán. Dehogy nem... természetesen... ha te mondd, az már egészen más.

Ákos. No, majd előveszem Gyuriczát! Eddig még soha sem kaptam rajta hazugságon. A szomszéd faluban a nagybátyánk kertészének a fia, szereti mindenki, mert ügyes, okos, erős, és e mellett szerény fiú. És most azt mondja...

Sarolta. Hagyjuk ezt az egész históriát. Mi azért egy csöppet sem kételkedünk Aladár bátorságában.

Ákos. Az kellene még csak! Sőt nagyon örvendünk, hogy ilyen vendégünk van, kivált most, mikor szüleink nincsenek itthon.

Sárikám, melyik szobába fogod Aladárt elszállásolni?

Sarolta. Ide, apácska szobájába.

Zoltán. Nagyon helyes! Ez a legszebb férfi-szoba a házban.

Aladár (bepillantva az oldalajtón.) Nagyon szép szoba. Valóban, Sarolta kisasszony nagyon kitüntet.

Ákos. És bizik is benned. Akárkit, holmi félénk vendéget nem szállásolna ide, mert ennek a szobának az a hite, hogy kísértet jár benne.

Aladár (megvetőleg.) Hát van még mai nap is ember, aki hisz az efféle együgyűségben?

Ákos. Persze, hogy van. Már akadt olyan vendégünk is. Utóvégre nem is nagyon csodálom, ha egyik-másik ember nem szívesen hál ebben a szobában, ha a históriáját hallotta.

Aladár. Valjon? Hát van históriája?

Ákos. Van ám! Azt beszélik, hogy réges-régen, száz esztendővel ezelőtt, egy vendéget ebben a szobában gyilkoltak meg...

Aladár. Éppen ebben a szobában?

Ákos. Éppen ebben. És azóta, ugy mesélik, valahányszor vendég hál ebben a szobában, a hajdan meggyilkolt vendég lelke itt kísért, felriasztja az alvót és rá akarja birni, hogy álljon boszut rajta.

Aladár (etöltetett nevetéssel.) Hahaha! Hiszen ez képtelenség, ostobaság!

Sarolta. Temészetesen! Én valóban nem gondoltam rá; tudom, hogy akinek helyén van az esze és a szive, az bizony nagyon jól fog aludni ebben a szobában.

Aladár. Ne tessék félni, ugy fogok aludni, mint a murmutér.

Zoltán (Saroltahoz és Ákoshoz.) Lássátok! Ugy-e, Aladár bezzeg nem ijed meg!

Aladár (félre.) Kellemetlen história. Mégis csak jobb volna, ha más szobába szállásolnának. (Fenn.) Okos ember csak nevet az ilyen kísérteti meséken. De van egy ok, amiért ez a szép szoba nem nekem való.

Sarolta. Mi lehetne az?

Aladár. Nem illik, hogy a háziur szobáját foglaljam el.

Ákos. Ó, az nem baj. Apácska csak vagy tíz nap mulva jön haza.

Aladár. Helyes! De nem csak azért. Ott-hon engemet nem kényeztetnek, én amolyan katonás szokásokat szeretek. Ki nem állhatom a puha, ruganyos ágyat. Szállásoljanak el olyan szobába, amelyben egyszerű vas-ágy van, kemény fekvő-hellyel.

Sarolta. Azon majd segítünk. Kivétetem apácska ágyából a ruganyos matrácztot és kemény szalma-zsákot tétetek a helyébe.

Aladár (zavartan.) Az... nagyon... nagyon jó lesz... de hát... mégis... szeretnék Zoltán barátommal együtt lenni este... az ember lefekvéskor olyan jó-izüen elcseveg.

Sarolta. Igazán sajnálom... de már ez lehetetlen... Zoltán és Ákos a nevelő ural a ház másik végében hálnak. A többi vendég-szobában meg épp holnap nagy takarítás lesz.

Ákos. No, akkor már éppen nem is szabad vendégünknek más szobát adnunk. Itt nem fogja zavarni semmi, ez a szoba mesze van a többi lakó-szobáktól; azért is választotta apácska, hogy háborítatlanul lehessen itt.

Aladár. Igen? Hát itt közel senki sincs?

Ákos. Éppen senki. Mellette apácska könyvtára van, azon tul a dohányzó-szoba, aztán a nagy ebédlő, ezen tul a szalon. Ez persze éjjel, de még reggel is mind üres. A szalonon tul van a mamánk szobája és ezen tul a Sárrikáé, aztán a miénk.

Aladár (félve, ijedten.) Gyönyörű elrendezés, mondhatom.

Sarolta. Itt igazán zavartalan csönd van. De most kissé távoznom kell, hogy utána nézzek, milyen ebédet készít a szakácsné.

Zoltán. Remélem, kitesztek magatokért, Sárrikám!

Sarolta. Igyekezni fogunk. De te is segíhetnél, mert te talán ismered kedves vendégünk izlését. Jőjj csak egy kicsit velem!

Zoltán (Ákoshoz.) Vissza jövök nem sokára; te addig maradj Aladárral. (El Saroltával.)

*

Hatodik jelenet.

Ákos. Aladár.

Aladár (mialatt Sarolta és Zoltán távoznak, benézett az oldal-szobába s nagy sebesen, alig palástolt ijedezéssel fordult vissza.) Nem... igazán nem foglalhatom el ezt a szobát... nem illet meg.

Ákos. Pedig valóban nagyon fontos ránk nézve is, hogy itt hálj ebben a szobában.

Aladár. Ugyan miért?

Ákos. Nagy oka van. Nem akartam szoba hozni Sarolta és Zoltán előtt. Mert hát Sárika végre is leány s a leányok mind ijedősek. Zoltán pedig . . . no, Zoltán sem egészen olyan, amilyen te vagy.

Aladár (önhittén.) Magam is azt hiszem.

Ákos. Nem mondom, hogy Zoltán gyáva... de kissé ijedős . . . hamar elveszti a lélekjelenlétét. Azért jobb, ha az ember nem beszél előtte holmi veszedelmes dolgokról.

Aladár. Persze, persze! De hát miféle veszedelmes dolgok vannak még itt?

Ákos. Még nincsenek, de igazán veszedelmek lehetnek. Nem afféle kísérteti história, hanem nagyon is eleven, gonosz ember garázdálkodása.

Aladár. Ugyan? De hát micsoda?

Ákos. Nehány hét óta vakmerő rablóbanda garázdálkodik itt a vidékünkön. Már több uri házba betörték és most, hogy apácská nincs itthon, biz' én magam is, nem tagadom, minden éjjel szepegek. Tudom, te csak nevedet az effélet, mert te nem ijedsz meg.

Aladár. Én...

én! Természetesen . . . szó sem lehet róla. Én nem szoktam megijedni!

Ákos. Épp ezért örülök, hogy te leszel ebben a szobában. Nagy a gyanum, hogy a rablók be akarnak hozni zánk törni.

Aladár (meghökkenve.) Be akarnak törni?

Ákos. Igenis. Még nem szólta senkinek, hogy az öreg kertészünk ma reggel gyanus láb-nyomokat vett észre, melyek éppen ide az ablak alá vezettek . . .

NYUGALOMBA!

*MÁR késő este van,
Testünk fáradt, lomha —
Jó lesz lefeküdni,
Térjünk nyugalomba!*

*Vicza, Katka, Jutka —
Sötét már az égbolt;
Kis bubák, a játék,
Hancuzás elég volt!*

*Emma, gyújts világot,
Ágyba mind a hányan —
Jóizüt aludjunk
Apró nyoszolyánkban!*

Aladár. De hiszen akkor . . .

Ákos. Nem szabad Saroltaékat előre megrémíteni. A többi szobákban nincs is nagy veszedelem, mert az ablakokon nagy erős tábla van belől, vagy pedig vas ros-

tély. Csak éppen apácska ablakán nincsen semmi.

Aladár (kelletlenül.) No, ez ugyan oktalanság.

Ákos. Dehogy! Tudod, apácska bátor ember, nem szokott félni; azt pedig nem szereti, ha az ablaka el van rostélyozva. Hanem persze a rablók, ha megtudták, hogy apánk nincs itthon, alkalmasint ezen a szobán át fognak betörni.

Aladár. Az bizonyos.

Ákos. Ugy-e, most már érted? Tehát ezt a szobát köll megvédelmezni. Ezért örülök, hogy te leszel itt éjjel.

Aladár (félre.) Köszönem szépen. (Fenn.) Ha így van a dolog, talán mégis jobb volna értesíteni a csendőröket . . .

Ákos. Gondoltam rá. De az öreg kertész azt mondta, hogy azt hiába tennők, a csendőrök azt felelnék, hogy ők nem állhatnak oda mindenkinek az ablaka alá, aki fél. Annyi csendőr nincs is az egész vármegyében. De most már fölösleges is, mikor te vagy itt.

Aladár. Én itt vagyok . . . persze hogy itt vagyok . . . de végre is, mit tehetek én egymagam egy egész rabló-banda ellen?

Ákos. Nincsenek nagyon sokan. Hallottam, hogy mind össze csak hatan vannak.

Aladár (savanyu képpel.) Csak?

Ákos. Nem sok, ugy-e? Mert lesz ám fegyvered. (Az ajtóhoz vezet.) Nézd, ott függnek apácska fegyverei . . . van egy szép dupla-puska, aztán hat csövű revolver, mind megtöltve. Ugy gondolom, tudsz fegyverrel bánni?

Aladár. Hogy ne? Persze! Nagyon jól!

Ákos. Így hát könnyen fogsz velük végezni. Amint egy-egy rabló bedugja a fejét az ablakon: bumm! . . . lepuffantod.

Aladár (növekedő izgatottsággal.) Igen . . . természetesen . . . lepuffantom. De mégis, ha ketten volnánk itt, bizonyosabban lepuskáznök őket. Jó lesz, ha te is ide jössz éjszakára.

Ákos. Azt nem tehetem, mert a nevelő ur nem engedi.

Aladár. Ne kérdezd, hanem mikor elaludt, jőjj ki.

Ákos. Csak hogy ránk csukja ám az ajtót! No, de fölösleges is. Te megleszel itt épp úgy, mint apácska, aki azt mondja, hogy mikor valakinek puska, pisztoly, kard van a keze ügyében, gyáva ficzkó, ha megijed. Igaz is.

Aladár. Persze, nagyon igaz . . . szó sincs róla . . . én is azt mondom.

Ákos. Legjobb is lesz, ha a rablók közül vagy kettőt-hármat szépen beeresztesz és csak akkor kezded a lövöldözést. Így meg nem futhatnak. Ha a rablóvezért sikerül leteritened, híres leszel az egész országban. Persze, csak ha betörnek, ami nem bizonyos. Ugy-e kár volna, ha elmaradnának? No de még meg sem mosakodtál az uti portól, pedig nem sokára ebédelünk. Bocsáss meg, hogy olyan sokat fecsegtem. Sétálj be a szobádba . . . ott mindent megtalálsz, ami szükséges. (El.)

*

Hetedik jelenet.

Aladár, majd a szobaleány.

Aladár (nyugtalanul, mérgesen ide-oda járva.) Ide ugyan gyönyörű helyre jutottam! Én bátor vagyok, az bizonyos . . . vitéz vagyok . . . erős vagyok . . . az iskolában mindenki fél tőlem . . . de . . . de senki sem áll ki próbára . . . Egy egész rabló-bandával viaskodjam? Köszönöm szépen! Hát azért jöttem falura? És nincs más szobájok . . .

Már az a kísértet-história is kellemetlen... én nem hiszek ugyan az effélékben, nem én... de az ember rosszat álmodik... És ha azok a rablók csakugyan betörnek... Jaj, minek is jöttem erre a csuf vidékre! Mióta leszálltam a vasuti vonatról, csupa kellemetlenség ért. Az erdőben az a haszontalan paraszt-ficzkó... (az oldalát tapogatja) még most is érzem a keze nyomát. És még ide botorkál; majd csuffá lettem! Szerencsére nem hittek neki, mikor kellő merészséggel léptem föl. Ez a gúnyos képű Ákos látszott leginkább kételkedni, de ő sem hihette el, különben nem bizta volna reám, hogy megvédjem őket a rablóktól. Köszönöm a dicsőséget! Hogy van puska, pisztoly. Persze! De az a rabló sem jön szentelt olvasóval. Hogy is ne! Majd én agyonlövetem magamat a ti kedvetekért... Most már mit csináljak?... Ha itt maradok, ki nem kerülhetem ezt az elátkozott szobát. Már pedig én itt nem hálók... inkább most mindjárt megyek haza. Igenis! Még pedig rögtön kell indulnom. A bérkocsis, aki ide hozott, még itt van, etetnie köllött. Ez mindjárt vissza is visz a vasúthoz.

A szobaleány. Tálalva van, ifiur! Sarolta kisasszony azt parancsolta, hogy vezessem az ifurat az ebédlőbe.

Aladár. Mindjárt megyek. Oda találok én magam is. Elmehet! (A szobaleány el.)

Aladár. Tálalva van és várnak... én meg éhes vagyok, mint a farkas. De míg az ebédnél ülök, az a bérkocsis elmegy. Zoltánék pedig nem fognak eresztetni, nem adnak kocsit, itt rekedek ebben az elátkozott szobában, meggyilkolnak a rablók! Nem! Inkább éhezem! És legjobb is lesz, ha minden bucsuzás és magyarázat nélkül elillanok. Majd hazulról irok Zoltánnak

valami kifogást; most hirtelenében ugyem tudnék mit mondani. (Föltézi kalapját és gyorsan indul.)

*

Nyolczedik jelenet.

Aladár, Zoltán.

Zoltán (az ajtónál Aladárba ütközve karon fogja.) Épp indultál? Magam jöttem, hogy elvezesselek az ebédlőbe. Az a szeles szobalány nem várt meg.

Aladár. Bocsáss, kedves barátom... nem lehet...

Zoltán. Mi nem lehet? Már várnak az ebéddel, siessünk! A kalapodat itt hagyhatod, csak a folyosón megyünk végig.

Aladár. Dehogy... nagyon sajnálom... végtelenül sajnálom... nem ebédelhetek veletek, rögtön el kell utaznom...

Zoltán. Ugyan mit beszélsz! Hova utaznál?

Aladár. Okvetetlenül sietnem kell haza. Az apám, azaz hogy az anyám... de tulajdonkép... igen, persze, a nagyanyám... halálos beteg, lehetetlen, hogy ilyenkor én a távolban mullassak. Otthon illik lennem... rögtön, még ma... még most... Isten veled! (Kirántja karját és elrohan.)

*

Kilenczedik jelenet.

Zoltán, majd Sarolta, aztán Ákos.

Zoltán (álmélkodva néz Aladár után.) Mivelte? Tréfál talán? Nem ugy látszott. Nem értem.

Sarolta (belépve.) Elázik a leves!... Jertek már! No, hol van a mi kedves vendégünk?

Zoltán (még folyvást álmélkodva.) Elrohant, elment!

Sarolta. Elment? Hová? Miért?

Zoltán. Azt mondta, hogy haza. Beszél valamit, hogy az apja, vagy az anyja, vagy a nagyanyja halálos beteg; de hiszen ezt tudhatta, mielőtt utra kelt! Ez nem lehet az oka.

Ákos (a kacagástól szinte dülöngve jön.) Hahaha! Fut a hős, fut! Hahaha! Az udvaros alig bírja követni a ládájával, mely még a tornáczon volt. Hahaha! Üldözi a kisértet, a rabló-banda!

Zoltán. Mi az? Mi történt? Semmit sem értek az egészből.

Sarolta (nevetve.) Én már értem.

Ákos. Majd megérted te is, kedves Zoltánom. Ebéd közben elmondom részletesen. A te híres hős pajtásod, akit Gyuricza igazán letepert, futva fut innen, mert kísértetekről és rablókról beszéltem neki.

Zoltán. Ejnye! Már hogy lehet olyan oktondi?

Ákos. Nem oktondi, hanem gyáva. Most már magad is elhiszed talán, hogy csak szájhösködéssel tartott bolonddá titeket, kik annyira bámultátok, de soha egyetlen bátor tettét sem láttátok. Próbára tettem és bele bukott.

Zoltán. No, kerüljünk csak vissza az iskolába! És próbáljon még ez a nyulvitéz hetvenkedni! Majd elmondom a pajtásoknak, hogy jártunk vele. Jobb is, hogy megugrott! De hát ki hitte volna!

Sarolta. Mindenki, aki tudja, hogy az igazi hős nem kérkedik. No most siessünk asztalhoz, a jeles vendég tiszteletére nagyon jó ebédünk lesz; de a szegény hős éhen fut.

Ákos. Csak fusson! Mi annál vigabban fogunk lakomázni.

(Függöny legördül.)

T A V I - R Ó Z S Á K.

(Képpel a 381. lapon.)

LOMBSÁTORNAK zöld homályán
Lebeg csolnakom;
Sekély vizen csáklya-szállal
Kormányozgatom.

Szállj be, szállj be csolnakomba
Annikó hugom!
Hisz' a tavon ringatózni
Szeretsz, ugy tudom.

Az ernyődet, jó hugocskám,
Otthon hagyhatod —
Tedd fejedbe ernyős, széles
Szalma-kalapod.

Tavi-rózsa nyiladozik
Szerte bőviben;
Szédjed, s teregessed szét a
Csolnak öbliben.

Csak derékig ne hajolj ki!
Ugy is megkapod —
Nem megmondtam? ... Vizbe hullott
Szalma-kalapod.

Nini, hogy reng! Ni, hogy lebeg
A hab torlatán!
Azt hinném, hogy valami nagy
Tavi-rózsa tán.

Nem hiszem, hogy szög fejednek
Többé éke lesz —
Ne bánd! ... Hátha pihés hattyúk
Szalma-fészke lesz?

Hinta hinta — palinta —
 Madár lett a Kalinka.
 Mint pacsirta,
 Mint veréb az ereszrűl:
 Kalinka is úgy repül.

TAVI RÓZSÁK. (Lásd a 380. lapon.)

OZSONNA HÁRMASBAN.

(Képpel a czimlapon.)

SAK kettesben volt tervezve, de hármassal lett belőle. Azért Iluska házi-kisasszony nem maradt szegyenben: jutott is, maradt is. Mert jó magyarosan készült a vendéglátásra, ami azt jelenti, hogy ahol kettőre készül, ott bőven jut még a harmadiknak is.

Erre a harmadikra pedig Iluska igazán nem számított. Nem csak nem számított, hanem jó előre is nagyon tiltakozott ellene. Pedig Rózsika ezt majdnem zokon vette. De hát bele köllött nyugodnia, másképp ő sem ozsonnálhatott volna azokból a gyönyörű csészécskékből, melyeket Iluska Budapestről hozott magával emlékül.

Ugy bizony, Iluska nem rég Budapesten járt a szüleivel. Ez talán nem nagy dolog annak, aki ott lakik a szép fővárosban, vagy a közelében; de bizony ritkán esett meg a gyerekekkel ott Latorczafalván, mely még vasuton is messzire esik Budapesttől. Büszke is volt Iluska, hogy látta a hatalmas Dunát, a gyönyörű hidakat, a nemzeti Muzeumban a sok nevezetes gyűjteményt, az országos képtárban a remek festményeket és még sok, sok egyebet. Ámde, bármilyen szép volt mindez, otthon már csak beszélni lehetett róla, játszó társai pedig többre becsülték azt, amit ők maguk is láthattak.

No, ebben nem volt hiányosság. Hozott Iluska sok szép emléket, és ezek közt egy babacsésze-késztséget, melynél szebbet Rózsika még nem látott. Dicsérte is váltig, ami nagyon tetszett Iluskának. S egy napon így szólt Iluska Rózsikához:

— Te leszel az első, akivel a gyönyörű csészécskéket fölavatom. Mamácskám meg-

engedte, hogy ma délutánra meghivjalak ozsonnára. Lesz fris fonatos és igazi csokoládé.

— Jaj de pompás lesz olyan gyönyörű csészécskékből! És kiket hívsz még meg?

— Mást senkit. Vilmácskáék nincsenek itthon. A Pali testvérbátyámnak pedig nem is szólok. Ezek a fiúk olyan gonoszul incselkednek a mi játékaikkal. Nem akarom, hogy fiú is legyen velünk.

Rózsika kissé meg volt zavarodva.

— Hiszen igaz, szólt aztán, de lásd... talán mégsem mind olyan gonoszak azok a fiúk. Ma reggel óta nálunk van az unokatestvérem: Dinike igazán nagyon kedves fiú és... és nagyon szeretném... ha eljöhetne velem.

— Nem, nem köll! felelé Iluska határozottan. Egyik olyan mint a másik. Mindig csak azon török a fejüket, hogy minket bosszantsanak. Ne is említsd! Nem akarom, hogy eljőjön.

Rózsika majd hogy meg nem nehezelt. De végre sem tukmálhatta rá a maga vendégét Iluskára, hát megnyugodott.

Délután Rózsika korán megjelent Iluskáéknál. Mert ha fontos is a jó ozsonna, de annál jobb, ha előtte is, utána is marad idő kellemes játéokra. Erre pedig nagyon alkalmas volt az idő, mert igen enyhe meleg délután volt.

— A kertben fogok teríteni, mondta Iluska. Jó árnyékos helyen, szabadban fogunk ozsonnálni. Nagyon kellemes lesz.

Kivitték a gyönyörű csészécskéket s minden egyebet, ami kellett, a kertbe; kerestek szép árnyékos helyecskét és vígan rendezgettek, terítgettek. Ezzel azonban csakhamar készen voltak, a szakácsné pedig azt mondta, hogy még nincs itt az ozsonna

ideje, addig még játszhatnak jócskán egyebet.

— Jó is lesz addig kissé sétálgatni, mondá Iluska.

Bejárták a kertet; de ez nem volt éppen nagy; tehát a kis ajtón kimentek a mezőre. Itt kedvökre bolyonghattak, szedtek vadvirágot, kötöttek bokrétát, koszorút s jócskán eltelt az idő, midőn egyszer csak így szólt Rózsika:

— Ni, ott van Dinike is! Pillangót kerget.

— Hadd kergesse! felelé Iluska. Mi most vissza megyünk. Már kész lesz a csokoládé.

Nem törődtek Dinikével, de bizony Dinike sem velök. Hanem csakhamar törődtek egyéb valamivel. Amint vissza akartak térni a kertbe, meghökkenve tapasztalták, hogy nem mehetnek be. A gyalog-uton, éppen a kert ajtaja előtt, egy irgalmatlan nagy kutya feküdt. Idegen volt és csöppet sem barátságosan vicsorgatta a fogait a két leányka felé.

— Jaj Istenem, most mit csináljunk? aggódott Iluska.

Rózsika sem sokkal volt vitézebb.

— Fussunk! mondá.

— Az nem jó lesz. Hallottam, hogy az ilyen mérges eb még inkább megtámadja azt, aki fut.

— Akkor hát várjunk . . . talán elkerülök.

De biz' annak esze ágában sem volt odább menni. Nagyon tetszetett neki a fekvő-helye. Néha úgy látszott, mintha aludnék; de mihelyest a lányok megmozdultak, rögtön felütötte a fejét és mérgesen morgott. Szörnyű módon kellemetlen állapot volt ez.

— Ó! A csokoládénk már régen kész . . . el is hül; mamácskám pedig haragudni

fog, hogy elbolyongtunk! siránkozott Iluska.

Épp hogy ezt mondta, ott termett mellettök Dinike s így szólt Rózsikához:

— Mi a baj? Már jó ideje nézlek, hogy itt álltok és nagyon busan nézdegéltek. Mi lett?

Megmondták neki.

— Ez az egész? Hát el köll kergetni azt a kutyát.

Bátran neki indult és a lepkefogója nyelével már messziről fenyegette. Az eb dühösen felmordult és Dinike felé készült rohanni; de hamar mást gondolt. Mert Dinike fölkapott néhány nagy rögöt és jól célózva, úgy fejen találta a kóbor ebet, hogy ez vonítva, eszeveszetten elrohant.

— No, most már bemehettek, szólt Dinike.

Iluska azonban nem sietett, hanem Dinikéhez lépve, kezét fogott vele.

— Bemegyünk, de neked is velünk kell jönnöd. Én már tudom, ki vagy; és ámbár még nem találkoztunk, bocsánatot kell kérnem tőled, mert megbántottalak.

— Engem? Ugyan mivel?

— Majd az őszonánál elmondom és talán megbocsátasz, ha szépen kérlek. Nem is teszek többé olyat.

— Ugy-e? szólt Rózsika vigan. Nem szabad előre itélni és azt hinni, hogy minden fiú Vad Laczi vagy Roszcsont Ferke. Van olyan is, mint az én jó Dinikém, aki figyelmes is, bátor is, és akivel nagyon kellemesen játszogathatunk.

S Iluska nagyon örült aztán, hogy hármas ozsonna lett a kettesből.

VIRÁGOK KÖZT.

NAGYON korán reggel volt még. Aki látta, alig hitte el, hogy csakugyan a kis Katinka jár ott a mezőn és gyűjti nagy bokrétába a tarka vad-virágokat. Ilyen korán sok más leányka aligha nem még az ágyban nyújtózkodik.

Nem mondom, hogy Katinka is nem azt teszi máskor. Sőt nagyon szívesen teszi, habár nem éppen lustálkodó. Inkább szerény és fürge kis leány. Ma azonban nagy oka volt, hogy friss legyen.

Örömmel nézett szét a himes réten.

— Van bőven... nagyon szép bokrétát köthetek a kedves tanító kisasszonynak... nem lesz olyan szép, mint a Klárikáé, de azt mégis látni fogja a jó kisasszony, hogy én is szeretem. Igen bizony... ki hitte volna!

Vidáman nevetett, mert eszébe jutott, hogy éppen esztendővel ezelőtt nagy haraggal és rettegéssel gondolt a kisasszonyra; akkor, midőn tudtára adták, hogy most már ő is járni fog iskolába.

— Jaj de bohó voltam! Pedig milyen jó volt! Mennyi szépet hallottam, tanultam! Es most már nem szorulok rá Klárikára, hogy olvassa föl nekem a meséket. Magam is elolvasom. S én is megmutatom, hogy hálás vagyok és szeretem, hogy megemlékeztem a nevenapjáról.

Mégis sóhajtott egy kicsit.

— A Klárika bokrétája sokkal pompásabb lesz! Nekik szép kertjük van. Már tegnap este dicsekedett, hogy a bátyja milyen nagyszerű bokrétát fog kötni. No... talán tudja a kisasszony, hogy nekünk nincs kertünk. Ez is jó lesz.

Ő maga szépek is találta, de csak addig, míg az iskola kapuja előtt Klárikával nem találkozott, aki büszkén mutogatta a maga pompás bokrétáját és szánakozva nézett a Katinkáéra.

— Már ilyen mezei dudvát be sem vinnék, mondta.

Katinka azonban mégis csak bevitte. Mások is sokan hoztak virágot és így gyönyörű díszben pompázott a kisasszony asztala. Nagy öröme is telt benne, mikor belépett és látta kedves tanítványai szeretetének jelét. Szép szavakkal köszönte meg, aztán hozzá akart fogni a leczkéhez, mikor szemébe ötlött egyik bokréta, mely jóformán el-

dugva szerénykedett a többi mögött.

— Ó de szép! Milyen friss, milyen gazdag!

Es elővette... a Katinka vadvirág-bokrétáját; aztán kérdezte, hogy ezt ki hozta? Katinka örvendező pironkodással jelentette, hogy ő hozta.

— Nagyon kedves! De hiszen ezek a virágok egészen frisek, mint ha csak ma reggel szedted volna.

VIRÁGOK KÖZT.

— I... igen... ma korán keltem föl és kimentem a mezőre... mert nekünk nincs kertünk... gondoltam, hogy egy kis vad-virággal is jelét adhatom szeretetemnek.

A kisasszony megcsókolta Katinkát.

— Jól gondoltad, kedvesem. A többiek megemlékezése is nagyon kedves nekem, de mégis legértékesebb a tied, ki fáradságot is fordítottál rá, hogy jelét adhasd érzelmednek. Az ajándék becse nem mindig pompás voltában rejlik, hanem abban, milyen szívből ered.

S haza menet Katinka volt nagyon vig és elégedett, a hiu Klárka pedig nagyon csöndes.

REJTETT SZAVAK.

(Két taguak.)

I.

Én nélkülem se ki, se be —
Nem jöhetsz ki, nem mehetsz be.
Az elsőmet ha elhagysz.
Álló víznek nevét kapod.
Asztalosnak ha vagyok munkája:
Fából vagyok én akkor csinálva.

II.

Fürge, kicsi állat vagyok.
Fákon vigan ugrálgatok
Magyarország minden erdejében;
Ám fordítsd meg a nevemet:
Mint nagy állat hordok terhet
Messze, ott a forró délvidéken.

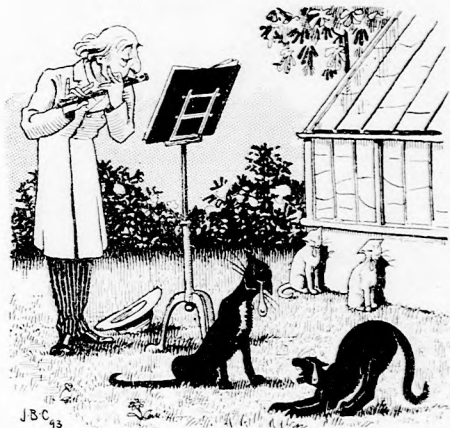
A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis mesekönyv”

A „Forgó bácsi könyvtára” című könyvsorozat egyik önálló, érdekes kötete.

(A jutalom-sorsolásban azok vesznek részt, akik mind a két rejtvény megfejtését beküldik.)

ÉRZÉKENY CZICZÁK.

TÜLÜ... tüli... tüli ó...
Mi ez? Tán bizony rigó!
Avagy ott a juharfán
Énekel a csalogány?

Tülü... tüli... tüli ó...
Se csalogány, se rigó.
Megismertem! Senki más,
Mint az öreg fuvolás.

Két vén czicza s két kicsi:
Kormos, Subiczki, Hó s Miczi —
Érzékenyen hallgatják,
Könnyüket is hullatják.

Mert az öreg Duru Pál
Gyönyörűen furulyál.
De bár szép a muzsika,
Még se fizet a czicza.

No, ki fizeti, ki hát,
Ezt a kedves muzsikát?
A négy czicza négy gazdája
Majd ad érte piczulkát.

TAPSI, KAFFANCS ÉS BIBI.

— Mese két képpel. —

KAFFANCS, a kurta farku, sárga foltos kutya Bélának volt kedveltje; Bibi pedig, a koromfekete cicza a Marikáé. Mivel Béla és Marika jó testvérek voltak, hát bizony ugy illett volna, hogy Kaffancs és Bibi is jó barátságban éljenek. Sajnálom, de már mégis csak legelső az igazság; ez pedig az, hogy Kaffancs és Bibi csak afféle kutya-macska-barátságban éltek.

Még azt sem lehet eltagadnom, hogy ebben nem Bibi volt a hibás. Ő soha sem bánta Kaffancsot, míg Kaffancs akár hány-szor csupa mulatságból ugyan-csak megkergette és megriasztotta szegény Bibit. Egy napon aztán Bibi, magasan fönn ülve a biztos fal tetején, keserűen szemére is lobbantotta Kaffancsnak ezt a garázda viseletét. Kaffancs azonban gögös gúnynyal felelé:

— Már pedig, ez mindig így volt és mindig így lesz. Én tehetek, ami nekem tetszik, mert én a híres eb-nemzetségből való vagyok; te pedig csak hitvány macska vagy.

— Ej ha! Híres familiám bizony nekem is van. Még a hatalmas tigris is az én atyámfia. De én azzal nem törődöm, én beérem azzal, hogy jó cicza legyenek.

— Persze, jobb is ha nem dicsekszel velök, mert híres rokonaid csupa vérengző fenekvadak. De az én atyafiságomban vannak ám tudós uszkárok, embermentő új-fundlandiak, jeles vadász-ebek.

— Meghiszem, hogy azok mind nagyon jelesek. De hát te miben vagy az? Én legalább egérré tudok vadászni.

Kaffancs kissé meg volt akadva. Mert biz' ő egészen közönséges eb volt és egyebet sem tudott magáról, mint hogy Béla kicsi korától játszott vele. De nem tágitott.

— Nevetséges! A vadászat tudománya a kis ujjamban van. Ahhoz minden eb jól ért.

— Én pedig azt mondom, hogy nem étesz hozzá s még én is kifogok rajtad. No, lássuk! Amott van Tapsi, az a torkos nyul, aki minduntalan belopózik ide a kertbe és kárt tesz a salátában. Fogd meg hát!

— Meg is fogom.

Tapsi csakugyan ott volt. És ugy elmerült a saláta-levél majszolásába, hogy csak későre vette észre Kaffancs közeledését. Hirtelen bebújt egy sűrű bokorba, de üldözője ezt észrevette.

— Megvagy már! szólt Kaffancs és ugyancsak erőlködött, hogy a sűrű bokorba behatoljon.

Hanem Tapsi ezt persze nem várta meg; odább futott. Csakhogy rossz irányba tévedt: olyan helyre, ahol nem volt rés a kerítésben. Kaffancs pedig, miután nagy sokára keresztül vergődött a bokron, keresve-kutatva épp arra felé közeledett.

kszel velök,
ngző fene-
an vannak
uj-fundlan-

nd nagyon
y az? En

dva. Mert
lt és egye-
hogy Béla
nem tági-

tudománya
minden eb

hogy nem
gok rajtad.
az a torkos
de a kertbe
meg hát!

s ugy elme-
hogy csak
közzeledését.
ba, de üldö-

Kaffancs és
írú bokorba

várta meg;
irányba té-
volt rés a
miután nagy
bokron, ke-
zeledett.

— Jaj, jaj! Végem van! ijedezett Tapsi.
Ekkor megszólalt mellette Bibi:

— Megérdemelnéd, mert sok kárt tettél a gazdánk kertjében. De ha ígéred, hogy többé nem jösz, megmentelek.

— Jaj, dehogyan jövök! Csak most az egyszerű menekülhessek erről a veszedelmes helyről.

— Akkor hát lapulj meg a falnál és mikor látod, hogy Kaffancs másfelé megy, osonj a rés felé, aztán fuss Isten hírével!

Ezzel Bibi megfordult, s a magas fűben félig meglapulva, Kaffancs felé ment. Kaffancs látta, hogy ott valami mozog.

— Ahá! Megvagy már. Tapsi! No most!

Futott teljes erejéből s jól látta, merre iramodik prédája. De egyszerre csak nagyot ámult.

— Nimi! Hát a nyul is fel tud kapaszkodni a falra? ... Ejnye ... hisz ez Bibi!

— Igenis, van szerencsém! felelt Bibi nevetve. Jelesül vadásztál reám a nyul helyett. Tudós atyádfia az ő fortélyos elméjével, jeles vadászab atyádfia a finom szaglásával talán tudta volna, mi szalad előtte? De mit lendít az rajtad? Azért hát, barátom Kaffancs, hidd meg, hiába dicsekszel a jeles atyafisággal, csak annyit érsz, amennyi jeles tulajdonság tenmagadban van.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 22-dik számában közölt kockarejtvény megfejtése:

P	A	P	I	R
A	G	Á	R	
P	Á	R		
I	R			
R				

Helyesen fejtették meg: Kövér Gyula, Than Ervin, Hunfalvy Livia, Hajós Anna, Fáy

Erzsi, Rechnitz Marcsi, Imrich Edith, Poppovits Lyubicza, Mérey Ágosta, Felsenburg Margit, Erdei Debora és Juczi, Mader Ida, Hedvig és Emma, Markó Árpád, Kenessey Milike és Anna, Strasser Julcsa és Henrik, Przybilla Jenő, Pyber Margit és Béla, László Ilonka, Feldbauer Valeria, Taub Ilonka, Melkovits Rudolf, Patterson Margit és Orsolya, Gonda Lajos, Radisics Elemér, Kármán Miklós, Goldfinger Frida, Seethal Elma, Freyler Editke, Gunszt László, Gedeon Zoltán, Zsigmondy Mihály, Herzfeld Paula, Kaiser Rózika, Szarvasy Erzsike, ifj. Kossaczky Oszkár, Miklós Berta, Zoltán és Géza, Münnich Blanka, Löwy Miklós, Mezey Margitka, Gyémánt Ilona, Denk Gusztáv (van-e olló a kezéd ügyében? Ha van, ne sajnáld körülnyírni a papíroznak rojtos szélét! *F. b.*), Götz Gizi és Margit, ifj. Gaál Gyula, Botka Irma, Koritschöner Margit és Iván, Szász Gyula, Nékám István és Ervin, Moesz Izabella és Ilonka, Rosenfeld Imre, Lindenfeld Ignác (a bihar-diószegi ev. ref. fiúiskola nevében), Kégly Mariska és Ilonka, Bathó Mariska, Diamant Rózika, Misner Jancsi, Wéber Della, Kersáncz Irma, Fábrián testvérek, Nagy Ilonka és János, Michalik Ilonka, Hollaki Leo, Körmeny Jolán, Irinyi Elemérke, Vermes Ervin, Réta Vilma és Miczi, Spitz Regina, Kohn Irén és Weinberger Adolf (a bihar-diószegi izr. elemi iskola nevében) Dósa Ilona, Kristóffy Gizi, Langer Irén, Imre Ilonka és László, Dallmann Ernő, Szentpétery Gyula, Stancsa Miczi és Gyula (kinek az írása? *F. b.*), Soltz Béla, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Dousa József, Posner Oli, Hegedűs Rózsika, Bayer Feri, Szilágyi Szilárdka, Boda Margitka, Dittrichstein Viktor, Gerencsér Róza (a szombathelyi polgári leányiskola IV. osztálya nevében), Mandel Mihály, Jánosy Zsuzka (írj vonalozott papíron, amíg meg nem tanultad az egyenes sorok vetését. *F. b.*), Fogarassy István, Szél Piroška, Szeniczey Katicza, Zwibach Ernő, Ernő, Bárkány Margit, Petőcz Gizi és Laczi, Schlesinger Malvin és Ella, Taub Ilon és Rezi, Feldmann Gyula, Frey Irma, Velencei Tiborka, Zurányi Gusztáv, Szabó Margit, Schwarz Magda és Béla, Mőser Margit, Gergelyi Jóska és Imre, Kálmán Ármin, Toldi Piroška, Grünwald Ilona, ifj. Bolyó Károly és Pálma.

A jutalom kísorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett Mérey Ágosta, Nyitrán, kinek a jutalom-könyvet (*»Ifjusági emléklapok«*, elbeszélések és költemények, gyűjtötte Fűssy Tamás, színes táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVI. köt. 21-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Fogarassy István, Misner Jancsi, Spitz Regina, Hegedűs Rózsika, Fábrián testvérek, Posner Oli, Réta Vilma és Miczi, Michalik Ilonka, Schlesinger Malvin és Ella, Nagy Ilonka és János.

KOSSUTH LAJOS SZOBRÁRA.

Farkas Olivér gyűjtése 3 frt 81 kr., (Egyes adakozók: Farkas Ivor 10 kr., Kovásznay 10 kr., Farkas Olivér 10 kr., Farkas Béla 50 kr., Feyér Aladár 20 kr., Rozenfeld M. 10 kr., Prágay Blanka 30 kr., Dargay J. 10 kr., Kardos Szerén 20 kr., Takács Maris 10 kr., Sándor Erzsike 20 kr., Kálmán 1 kr., Nádpataky E. 1 frt., Schwarcz Géza 20 kr., Sugár Kálmán 20 kr., Márk Ilon 10 kr., Szabó Margit 10 kr., Limbek Pali 10 kr., Rozenkranz L. 10 kr.)

Köszönet a buzgó gyűjtőnek és nemes adakozóknak.

Az adományokat rendeltetésük helyére juttatom.

*

(Második kimutatás.)

1044

1894

T. Forgó-bácsinak

Helyben.

Ezennel elismerjük, hogy ön a mai napon pénztárunknál a Kossuth Lajos emlékének megörökítésére alakult országos bizottság folyó számlája javára a 37568. számú gyűjtő-ív szerint

40 frt, azaz Negyven frtot,

mint a „Kis Lap” olvasóinak adakozásából begyűlt összeget, lefizette.

Budapest, 1894. június hó 11-én.

azaz 40 frt.

A pesti hazai első
takarékpénztár-egyesület
kezelési pénztára.

Kasenszky s. k.

Király s. k.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hegedüs Rózsika. Az az elbeszélés, melyet a gyermekvilág egyik legjobb elbeszélője, Donászy bácsi irt a ti számatokra: »A kis Mátvás«-ról szól, aki senki se más, mint a nagy Mátvás, Magyarország egyik legdícsőbb királya. E fejedelmünk fiu-korából vannak véve a vonzó részletek, melyeket korhű képekkel fűkesített Goró bácsi, a jeles honi művész. A másik, melyet ezzel ugyanegy időben közlök, gyönyörű rajzolásokban s megjelentésekben gazdag indián történet. Lesz bő módok a gyönyörűségben. A két elbeszélés az

új évnegyeddél, a július-havi első számban indul meg. Mért ired te: hogy a Schwabhegyen laktok, mikor annak jómagyarán Sváblhegy a neve? Mit szólnál, ha én a te nevedet így írnam: Hegedüs? — Kovách Dani. Ha bejössz a vidékről, a »Kis Lap« olvasóinak nyujtott kedvezményes árban te is részesülhetsz. — Zwibach Ernő. Majd lesz még idő, amikor a te kis öcséd igazi levelet ír nekem s magyar bélyeget ragaszt rá. Mikor is lesz az? — Szöllőssy Anrél. Én is annak a derek piarista-szerzetnek az iskolájába jártam, amelybe te most lépsz, és igaz halálával is gondolok akkori jeles tanáira. — Barra Olga. Annak a híres magyar fűvésznak, kiváló tudósnak vagy te az unokája, hogy olyan szépen tudsz virágot rajzolni? El is tettem levelkédet emlék-tárgyaim közé, a »Kis Lap« muzeumába. — Kiss Erzsike. Levelkéd nagy örömemre szolgált, mert azt láttam belőle, hogy írásod, első leveled óta, tetemesen javult. Hat éves kis lánytól igazán sok. — Bayer Feri. Fordításodat, mint szorgalmad jelét, szívesen veszem tudomásul. De közlésre azért nem alkalmas, mivel Aesopus meséit már nagyon régen igen jelesül magyarították meg s számtalan példányban is forognak a közönség kezén. — V. Gy. Majd képpel közlöm. — Piláthy Mariska. Takaros leveleddel teljesen kiengeszteltél volna, ha egyáltalán haragudtam volna. De jólesett tapasztalnom ezt a gyors és üdvös változást. A szíves köszöntéseket épp oly szívesen viszonzom. A mellékelt képecskében nagy öröme telik egy kis babának — Toldi Piroška. Aki annyit utazott mint te: azzal hajón, vasuton vagy szekeren valami csak megesezt. Nem köll annak valami idegmozgató rettentő históriának lenni. Ha megírod, mi lepett meg leginkább azokból, amiket láttál, megféleltél a főtételnek. A te öcséd viselt dolgainak elsorolása tehát elmarad, mivel kívül esik a kitűzött feladaton. — Barkány Margit. Végig »kitűnő«? Ez már valami. Gratulálok. — Moser Margit. A következő félévben meg fog szólalni Roszcsont Ferke is. — Goldheim Margit. Elég, ha leírod, ami legkellemesebb vagy legkeseűbb történt veled az életben. Abban a munkálatban csak magadról lehet szó. — Gayer Gyula. Könyven megeshetik, hogy ott, ahol igyekszel (s kívánom hogy sikeresen) helyre állítam egészségedet: találkozni fogunk.

ROVÁS.

Z. E. rongyos szélű, gondatlanul leírkantott levelét nem vehetem figyelembe.

A »KIS LAP« minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő czim: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.